

Skříň

„Slečno, dovoluji si vás probudit poněkud časněji, než je tomu normálně zvykem. Seshora přišlo psaní.“

Dívka ospale mžourala. Nakonec se ale přece posadila. Při každém jejím pohybu prkna zaskřípěla. Skříň neměla police, pouze vysoko nad hlavou děvčete viselo na vyleštěné ocelové tyči zhruba deset ramínek. Stěny almary byly z třešňového dřeva.

„Jaké psaní?“ zeptala se rozmrzele.

Mužík, který seděl proti ní, měl převislý nos, z něhož mu neustále kapalo, vrásčité čelo a mírný hrb. Na otázku neodpověděl hned, nervózně si olízl rty, otevřel obálku a ač měl očividně dopis několikrát přečtený, pečlivě jej znovu prostudoval. „Je to stížnost,“ zahuhlal nakonec.

„Stížnost? Jaká stížnost, kdo si stěžuje?“ nadzdvihla dívka obočí.

„Oni, slečno, oni.“

„Oni? A proč? Vždyť nic neděláme!“ namítla rozhořčeně.

„Včera jsme prý rušili klid. Prkna skřípala do pozdních hodin.“

„Co je to za hloupost? Prkna vržou vždycky. S tím přece nemůžeme nic dělat!“

Mužík významně posmrkl. „Obávám se, že se jim toto vysvětlení nebude zamlouvat, slečno.“

„Ale..“

„Nechce se mi to moc rozebírat, i prkna mají uši, ale rozumíte mi, že ano?“ utnul ji netrpělivě. Dívka neznatelně přikývla. „Co budeme dělat?“

„No, měli bychom odpovědět.“

„Ale jak? Vždyť jste sám před chvílí říkal, že nemá cenu jejich stížnost vyvracet.“

„Ano, to je pravda, ale mohli bychom ji odvrátit, slečno.“

„Odvrátit? Teď vám nerozumím,“ zamračila se dívka a neklidně se zavrtěla, při čemž prkna znovu silně zaskřípěla a mužík poplašeně nadskočil. „Uklidněte se, jsou hodiny bdění,“ dodala nevrle.

„Dobře, dobře. Nerozumíte? No, jak bych to jen vysvětlil. Chápejte. Stížnost sice nemůžeme vyvrátit, ale můžeme zařídit, aby se týkala někoho jiného než nás.“

„Tak teď vám snad ani nechci rozumět, to nemůžete myslet vážně!“ vybuchla dívka.

„Máte snad lepší návrh? Když se nebudeme bránit a hájit naše zájmy, může se stát, že nám skříň vezmou.“

„Na to nemají právo!“

„Slečno, mají na to právo, vždyť je to jejich skříň.“

„No, dobře, ale my v každém případě nemáme právo psát jim, že skřípání způsobil někdo z našich sousedů!“

„Slečno,“ začal mužík opatrně, „právo je pouze pojem vymyšlený pro lepší orientaci v tom čeho je a čeho není možné dosáhnout. Myslíte, že oni by nám pomohli? Těžko, kdyby se měli rozhodovat na našem místě, volili by to samé. Navíc se jim nic nestane, pouze změní bydliště.“

„To nemyslíte vážně, chcete je vyhnat z jejich domova jenom proto, že oni by to nejspíš udělali také?“

„Slečno, mně je to také líto, ale myslím, že pavouci se o sebe dokáží postarat. My bychom na tom byli podstatně hůře. Tady jsem si už dovolil připravit předběžnou odpověď a pevně věřím, že se přenesete přes své předsudky a stvrdíte ji podpisem.“

„Zmizte! Je mi z vás zle, nic podepisovat nebudu,“ zachraplala dívka opovržlivě.

„Prosím vás na kolenou! Musíte to pro nás udělat. Starám se o vás tolik let a vy byste teď, po tom všem, mě i sebe vyhodila z naší skříně?“

Dívka se odvrátila. „Já nemůžu. S pavouky jsme vždycky dobře vycházeli, tohle se přece nedělá. Nejde to.“

„Není to hezké, ale potřebné, pro naše dobro, slečno, myslete také trochu na sebe... a na mě.“

„A opravdu jim nic neudělají?“

„Ne, slibuji vám to,“ vyhrkl mužík a umolousaným kapesníkem si setřel pot z čela.

Ve skříni bylo slyšet jen škrábání pera o papír.

„Jdu spát, vzbud'te mě, až budeme vědět, jak to dopadlo.“

„Ano, slečno, zajisté, slečno, děkuji vám, vřele vám děkuji. Uvidíte, že jednou poděkujete také sama sobě!“

„Co se děje?“

„Slečno, přišla nám odpověď!“ zašeptal mužík poplašeně.

„Jaká?“ vyhrkla dívka prudce.

„Vynikající! Přesně jak jsem předpokládal. Nic se jim nestane. Na nějaký čas je nechají u sebe, než jim seženou náhradní bydliště.“

„Aspoň, že to dopadlo takhle,“ řekla s úlevou. „Je v tom psaní ještě něco?“

Mužík uhnul pohledem.

„Řekněte mi, co tam je. Dělejte! Chcete snad, abych to musela číst?“

„No, ehm, ještě tam stojí, že jsou potěšeni tím, že se nebojíme říkat pravdu, i když je nepříjemná a týká se našich známých.“

„Úžasné, já vám říkala, že z toho budou jen další problémy. Kdyby přišli na to, že jsme si to celé vymysleli, myslím, že bychom nepřišli jenom o skříň,“ řekla vyčítavě dívka.

„Slečno, ono tam je ještě něco. Že prý se na nás proto chtějí obrátit s malou prosbou. Prý mají již delší čas problémy s moly a roztoči, což jsou také naši sousedé. Není však v jejich silách situaci nějak vyřešit, protože vlastně neví, co se u nich.“

„Oni normálně chtějí, abychom je šmírovali!“ přerušila ho. Nekřičela, ale hlas se jí vzteky třásl.

„No, v podstatě, velmi hrubě řečeno, ano.“

„Tím ‚hrubě řečeno‘ mi chcete naznačit, že jim v tomto směru hodláte vyjít vstříc?“ pokračovala jedovatě.

Mužík se opět orosil a z nosu mu už neukapávalo, ale teklo. „Co můžeme dělat jiného? Co můžeme dělat? Když zjistí, že jsme jim předtím poslali nepravdivé doznání, povede se nám velmi zle. Roztoči a moly nám tu stejně jenom překáží a nikdy jsme s nimi neměli dobré vztahy.“

„Chcete říct, že bychom jim mohli ještě pro jistotu přihoršit?“ zasyčela dívka a poposedla si tak prudce, že se skříň divoce zakymácela.

„Sle... slečno! Nezlobte se na mě, neběží tu přece jen o mě. Jde o vás, jde o skříň! Třeba nic zlého nedělají a třeba se nám je podaří u nich očistit!“

„Myslíte?“

„Ano, kdybyste mě nechala domluvit, řekl bych vám to hned na začátku. Opravdu to tak myslím, i když na to nevypadám.“

„V tom, že na to nevypadáte, s vámi naprosto souhlasím. Nicméně, díky tomu, že jste mě přesvědčil již dříve, nemáme teď ani moc na vybranou. Musíme jednat. Zařídíte to?“

„Ano, zajisté. Budu ale potřebovat vaše podpisy. Vzbudím vás, až budou nějaké výsledky.“

„Kde jste? Haló?“

Z šatů visících na ramínkách se vynořil zadýchaný mužík. „Slečno, převelice se omlouvám, ale vy jste vzhůru? Já myslel, že ještě spíte.“

„Mám žízeň.“

„Ach tak, mohu vám nabídnout kávu, vodu nebo citronádu.“

„Já chci ale kakao,“ zavřískla dívka popuzeně.

„Slečno, obávám se, že kakaem již delší čas nedisponujeme. Je mi velmi líto. Mohu..“

„Nemůžete, ale když nemůžete vy, pořád ještě mohu já,“ ušklíbala se a nevšímaje si mužíkových protestů vzala do rukou papír a pero. Skřípání se skříní rozléhalo dlouho. Mužik už jen tiše seděl a s vytřeštěnými očima hleděl na písíci děvče.

„Už jsem hotova,“ řekla nakonec a poprvé se usmála.

„Mohu se zeptat, co jste psala a jestli vám mohu být alespoň teď nějak nápomocen?“ zašeptal mužik sklesle.

„Ano, ano. Psala jsem jim žádost o kakao. Zanesete ji tam?“

„Dobře, mohl jsem ji, kdybyste, slečno, řekla, napsat také.“

„Ale já jsem ji chtěla napsat sama. Něco takového snad ještě udělat mohu, ne?“

„Samozřejmě, jak si přejete. Mám vás vzbudit, až bude kakao připravené?“

„Ne, nemusím neustále spát. Počkám tu na vás i na kakao, tak už vyražte!“

Mužik na ni s údivem pohlédl, neřekl však nic a zmizel v róbách, jenž visely na ramínkách na leštěné ocelové tyči. Byl pryč bezmála několik hodin, když se však vrátil, dívka opravdu bděla a čekala na něj. Z nosu i z čela mu teklo. V obličejí byl nezdravě zelený.

„Máte kakao?“

„Slečno...“

„Tak máte to kakao?“

„Slečno, mám a mám pro vás také dopis. Slečno, vy...“

„Výborně! Děkuji, přečtu si ho sama. Zatím mi můžete to kakao uvařit.“

„Slečno, vy jste jim napsala, že zpronevěřuji vaše peníze a to kakao jsem ukradl?“ vyhrkl zpocený mužiček.

„Ano, samozřejmě, že jsem jim to napsala!“ zasmála se dívka.

„Ale...ale, vždyť přece víte, že jsem nic takového neudělal! Vždyť mě přece znáte!“ zapištěl mužik přidušeně.

„Ano, vím to. Rozhodně si nemyslím, že jste zloděj, nebojte,“ řekla a už se nesmála.

„Proč jste to tedy psala, když jste věděla, že jsem nevinný? Musím se tam hned vrátit a asi tam nějaký čas zůstanu.“ Mužik nad sebou přestával ztrácet kontrolu. „Já tam nechci, já se pak už nikdy nevrátím. Já to vím, já...“

„Co to melete? Vždyť už jsme si takhle vymýšleli víckrát a vždycky to dobře dopadlo. Prostě zjistí, že nemají důkazy a vrátíte se, jdete tam na pár dní. Jestli v té době nemíníte umřít, nevidím důvod, proč byste se neměl vrátit,“ zamračila se dívka.

„Slečno...“ zaúpěl zoufale.

Dívka si ho ale dál nevšímala a dychtivě otevřela dopis. Náhle zděšeně vyjekla. „To není možné, to není možné!“

„Co se děje, slečno?“ zeptal se mužik bezbarvým hlasem.

„Oni...píší mi, že skříň je pro jednoho příliš velká a že nevidí žádný smysl v tom, abych tu sama zůstávala. Mám den na to odejít. Ale...ale vždyť vy se vrátíte. Vráťte se, já to vím!“ drmolila vysokým hláskem a úpěnlivě probodávala mužíka očima. „Vráťte se?“ opakovala, když neodpovídal.

Podíval se na ni mdlým zrakem. „Víte dobře, že ne. Probud'te se, slečno. Již teď jste zůstala sama.“

„Co budeme dělat?“ zašeptala.